

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3125/2024
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ... , против тужене Републике Србије, Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4887/23 од 18.10.2023. године, у седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4887/23 од 18.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4887/23 од 18.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4887/23 од 18.10.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 4297/21 од 26.04.2023. године, којом је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене инвалиднине за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2022. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од 25. у месецу за претходни месец до исплате, као и да му надокнади трошкове поступка од 88.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате; одбачена жалба тужене изјављена против решења, садржаног у изреци првостепене пресуде, којим је тужилац ослобођен плаћања судских такси. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чл. 172, 186. и 277. Закона о облигационим односима, обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету у висини појединачних месечних износа неисплаћене инвалиднине, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2022. године, са законском затезном

каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Одлука је заснована на утврђењу да је тужиоцу решењем СО Подујево, Управе друштвених услуга од 25.04.1973. године призната VI 6 група са 60% инвалидитета, пошто се разболео у ЈНА 1966. године од жутице, као и даље VII 7 група са 50% инвалидине за стално, са правом на личну инвалиднину у износу од 288 нових динара месечно почев од 01.04.1973. године. Тужилац од привремених покрајинских институција АП КиМ не прима било какве новчане износе, држављанин је Републике Србије и поседује личну карту издату 18.12.2015. године. Право признато наведеним решењем није престало, нити измењено. На тај начин тужена је без правног основа и оправданог разлога незаконитим радом својих органа поступила супротно одредбама Закона о основним правима бораца, војних инвалида и палих бораца, („Службени лист СРЈ“ бр 24/98, „Службени гласник РС“ бр 101/2005 ... 111/2009) и повредила тужиоцу право на мирно уживање имовине прокламовано чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да побијаном пресудом није одступљено од судске праксе по питању израженог правног схватања да основ потраживања неисплаћених месечних износа инвалидине по својој правној природи није исплата повремених потраживања, већ накнада штете у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, у ком случају камата тече од дана доспећа сваког појединачног износа на основу члана 186., у вези члана 277. Закона о облигационим односима. Из наведеног разлога, не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе нити постоји потреба новог тумачења права, па је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 25.01.2021. године, а вредност предмета спора у смислу члана 28. ЗПП је 691.470,44 динара, који износ према наведеном меродавном курсу представља динарску противвредност 5.880 евра.

Пошто вредност предмета спора не прелази законом предвиђени цензус који омогућује изјављивање овог ванредног правног лека, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић